

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats
Maastricht, van 6 oktober 2008 in zaak nr. 08/16615 in het geding tussen:

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 april 2007 heeft de staatssecretaris van Justitie (hierna: de staatssecretaris) (hierna: de vreemdeling) ongewenst verklaard.

Bij besluit van 14 april 2008 heeft de staatssecretaris het daartegen door de vreemdeling gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 6 oktober 2008, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Maastricht, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 3 november 2008, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. D. Roemers en mr. A.B.M. Hent, leden, in tegenwoordigheid van mr. H. van der Heide-Boertien, ambtenaar van Staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

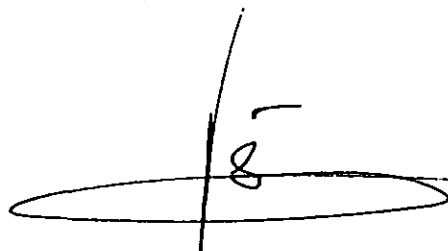
w.g. Van der Heide-Boertien
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 17 maart 2009

319.

Verzonden: 17 maart 2009

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

II

RECHTBANK 's-Gravenhage, zittinghoudende te MAASTRICHT

Reg.nr: AWB 08 / 16615 ONGEWN

UITSpraak van de meervoudige kamer voor vreemdelingenzaken in het geding tussen**eiser,****en****de Staatssecretaris van Justitie, verweerder.****Datum bestreden besluit: 14 april 2008.****Kenmerk: 9709.18.8031.****V-nummer:**

I. PROCESVERLOOP

Eiser heeft beroep ingesteld tegen het in de aanhef van deze uitspraak genoemde besluit.

Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank gezonden.

Deze zaak is ter zitting gevoegd behandeld met de zaak van eiser bij deze rechtbank geregistreerd onder nummer 08 / 16649. Voor deze uitspraak zijn de zaken weer gesplitst.

Het beroep is behandeld ter zitting van 27 augustus 2008, waar eiser in persoon is verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde I. Wudka en S. Razale als tolk. Verweerder heeft zich ter zitting doen vertegenwoordigen door R.J.M.F.P. Wouters.

II. OVERWEGINGEN

Eiser, geboren op [] heeft de Afghaanse nationaliteit. Op 1 december 2003 heeft hij een aanvraag ingediend om hem een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen. Bij besluit van 4 april 2007 heeft verweerder die aanvraag afgewezen. Daarbij is eiser tevens ongewenst verklaard.

Eiser heeft bezwaar gemaakt tegen zijn ongewenstverklaring. Bij het bestreden besluit heeft verweerder dit bezwaar ongegrond verklaard. Het bestreden besluit strekt *de facto* tot handhaving van de ongewenstverklaring van eiser.

Verweerder heeft aan de ongewenstverklaring van eiser ten grondslag gelegd dat hij betrokken is geweest bij mensenrechtenschendingen. Daarbij gaat het om misdaden van de ergste soort. Hij wordt in verband gebracht met moord en marteling gedurende zijn werkzaamheden in een beleidsbepalende functie voor het repressieve bewind van de DVPA Afghanistan. Om deze redenen is artikel 1 (F) van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen van Genève van 28 juli 1951, zoals gewijzigd bij Protocol van New York van 31 januari 1967 (hierna: Vluchtelingenverdrag) op hem van toepassing. Volgens vaststaand beleid is hij dientengevolge ongewenst verklaard met toepassing van artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vreemdelingenwet 2000 (hierna: Vw 2000).

Daarbij heeft verweerder zich op het standpunt gesteld dat niet gebleken is dat eiser persoonlijk van de zijde van de Mujaheddin en de Taliban te vrezen heeft voor een behandeling die in strijd is met artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM) en artikel 3 van het Verdrag tegen foltering en andere wrede, onmenselijke en ontterende behandeling of bestraffing (het Anti-

folteringsverdrag, hierna: AFV). Verder blijkt uit het algemeen ambtsbericht van 10 februari 2006 van de Minister van Buitenlandse Zaken dat ex-communisten van de zijde van de huidige regering van Afghanistan niets te vrezen hebben. De ongewenstverklaring van eiser is evenmin in strijd met artikel 8 van het EVRM. Rekening houdend met de criteria van het Boulif-arrest (*Boulif tegen Zwitserland*, Europees Hof voor de Rechten van de Mens, 2 augustus 2001, zaak nr. 54273/00, JV 2001, 254) dient het algemeen belang gelegen in het gevaar voor de Internationale betrekkingen van Nederland te prevaleren boven het belang van eiser en zijn gezinsleden om gezinsleven in Nederland te hebben. Ten slotte is er onvoldoende aanleiding om met toepassing van artikel 4:84 van de Algemene wet bestuursrecht (hierna: Awb) af te wijken van het vaststaande beleid.

In beroep heeft eiser aangevoerd dat artikel 3 van het EVRM en artikel 3 van het AFV zich tegen zijn ongewenstverklaring verzetten. Wegens zijn communistisch verleden heeft hij te vrezen van de Mujaheddin, de Taliban en de huidige regering van Afghanistan. Verder staat artikel 8 van het EVRM aan ongewenstverklaring in de weg. Verweerder is niet ingegaan op de criteria van het Boulif-arrest. Daarbij is van belang dat eiser sinds 1997 met zijn gezin woont in Nederland. Zijn echtgenote en zijn kinderen hebben inmiddels de Nederlandse nationaliteit. Verder heeft hij in Nederland geen problemen gehad met anderen, is hij niet strafrechtelijk veroordeeld en heeft hij hier geen beroep gedaan op sociale voorzieningen. Gelet op het voorgaande is de ongewenstverklaring van eiser bovendien disproportioneel. Verweerder had derhalve de inherente afwijkingsbevoegdheid van artikel 4:84 van de Awb dienen toe te passen.

Het onderhavige geding splitst zich toe op de ongewenstverklaring van eiser.

De rechtbank overweegt als volgt.

Ingevolge artikel 67, eerste lid, aanhef en onder e, van de Vw 2000 kan een vreemdeling in het belang van de internationale betrekkingen van Nederland ongewenst worden verklaard.

Volgens paragraaf A5/2 van de Vreemdelingencirculaire 2000 (hierna: Vc 2000) kan een vreemdeling die buiten de rechtsmacht van Nederland een ernstig misdrijf heeft begaan, ongewenst worden verklaard. Hierbij kan worden gedacht aan de vreemdelingen van wie het verblijf is geweigerd dan wel beëindigd op grond van artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag.

Ingevolge artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag zijn de bepalingen van dit verdrag niet van toepassing op een persoon ten aanzien van wie er ernstige redenen zijn om te veronderstellen, dat:

- (a) hij een misdrijf tegen de vrede, een oorlogsmisdrijf of een misdrijf tegen de menselijkheid heeft begaan, zoals omschreven in de Internationale overeenkomsten welke zijn opgesteld om bepalingen met betrekking tot deze misdrijven in het leven te roepen;
- (b) hij een ernstig, niet-politiek misdrijf heeft begaan buiten het land van toevlucht, voordat hij tot dit land als vluchteling is toegelaten;
- (c) hij zich schuldig heeft gemaakt aan handelingen welke in strijd zijn met de doelstellingen en beginselen van de Verenigde Naties.

Op grond van artikel 3 van het EVRM mag niemand worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.

Op grond van artikel 3, eerste lid, van het AFV mag geen enkele Staat die partij is bij het AFV een persoon uitzetten of terugzenden naar of uitleveren aan een andere Staat wanneer er gegronde redenen zijn om aan te nemen dat hij daar gevaar zou lopen te worden onderworpen aan foltering.

Op grond van artikel 8, eerste lid, van het EVRM heeft een ieder recht op respect voor zijn privé-leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. Op grond van

artikel 8, tweede lid, van het EVRM is geen inmenging van enig openbaar gezag toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economische welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Volgens paragraaf 10.2.2 van de Vc 2000 wordt inmenging in de zin van artikel 8, tweede lid, van het EVRM aangenomen, indien de vreemdeling met toepassing van artikel 67 van de Vw 2000 ongewenst wordt verklaard.

Volgens paragraaf 10.2.4 van de Vc 2000 vergt de beoordeling van de vraag of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving als bedoeld in artikel 8, tweede lid, van het EVRM een op de concrete zaak toegespitste belangenafweging, waarbij de algemene belangen van de samenleving enerzijds en de individuele belangen van de vreemdeling en zijn gezinsleden anderzijds worden afgewogen.

Ingevolge artikel 4:84 van de Awb handelt het bestuursorgaan overeenkomstig de beleidsregel, tenzij dat voor een of meer belanghebbenden gevolgen zou hebben die wegens bijzondere omstandigheden onevenredig zijn in verhouding tot de met de beleidsregel te dienen doelen.

Vooropgesteld zij dat eiser in beroep niet heeft aangevoerd dat verweerder ten onrechte artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag op hem van toepassing heeft geacht. Dit ligt derhalve niet ter toetsing aan de rechtbank voor. De vraag of verweerder ten onrechte artikel 1 (F) van het Vluchtelingenverdrag op elser van toepassing heeft geacht, heeft voorgelegen in een eerdere procedure. De uitspraak in die procedure van de rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te 's-Hertogenbosch, van 2 mei 2003 in zaak nr. 01/22567, waarbij die vraag ontkennend is beantwoord, is thans in rechte onherroepelijk. Bijgevolg dient er in het navolgende van te worden uitgegaan dat er ten aanzien van eiser ernstige redenen zijn om te veronderstellen hij zich schuldig heeft gemaakt aan gedragingen als bedoeld in dat artikel.

De rechtbank zal eerst het beroep van eiser op artikel 3 van het EVRM en artikel 3 van het AFV bespreken. Het beroep op artikel 3 van het EVRM kan niet slagen. Het feit dat eiser een communistisch verleden heeft, is daartoe op zichzelf onvoldoende. Gelet op vaste jurisprudentie van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (zie ABRvS 14 januari 2008 in zaak nr. 200704756/1; www.raadvanstate.nl) is voor een geslaagd beroep op schending van artikel 3 van het EVRM immers vereist dat elser verder hem persoonlijk betreffende feiten en omstandigheden aannemelijk maakt, waaruit blijkt dat hij bij terugkeer een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met dat artikel. Zoals verweerder met juistheid heeft aangevoerd, heeft elser dit niet gedaan. Hij heeft niet concreet aangegeven dat juist hij te vrezen heeft van de Mujaheddin, de Taliban en de huidige regering van Afghanistan. Bij deze stand van zaken kan het beroep op artikel 3 van het AFV evenmin slagen, want dit artikel roept geen aanspraak in het leven die verder strekt dan artikel 3 van het EVRM.

Vervolgens is het beroep van eiser op artikel 8 van het EVRM aan de orde.

Mede gelet op het bepaalde in paragraaf 10.2.2 van de Vc 2000 is tussen partijen niet in geschil, en staat ook voor de rechtbank vast, dat de ongewenstverklaring inmenging in het gezinsleven van elser oplevert in de zin van artikel 8, tweede lid, van het EVRM.

Voorts overweegt de rechtbank dat deze inmenging bij de wet is voorzien, namelijk de Vw 2000, en dat deze plaatsvindt op in artikel 8, tweede lid, van het EVRM bedoelde gronden, te weten openbare orde en nationale veiligheid.

Resteert de vraag of de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving. Verweerder heeft dienaangaande overeenkomstig de in paragraaf 10.2.4 van de Vc 2000 neergelegde beleidsregel een belangenafweging gemaakt, waarbij hij is ingegaan op de

onder rechtsoverweging 48 van het voormelde Boultif-arrest vermelde criteria. Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld, zoals toegelicht ter zitting, dat hij deze belangenafweging niet uitgebreider heeft hoeven motiveren dan hij heeft gedaan, nu eiser zijn beroep op de Boultif-criteria slechts summiër heeft onderbouwd. ?
1

De rechtbank dient vervolgens de vraag te beantwoorden of verweerder in redelijkheid bij de afweging van de betrokken belangen tot de ongewenstverklaring van eiser heeft kunnen komen. Daarbij moet in aanmerking worden genomen dat het voor voornoemde echtgenote en (meerderjarige) kinderen van eiser moeilijk zal zijn om in Afghanistan het gezinsleven met eiser voort te zetten, nu zij de Nederlandse nationaliteit hebben en sinds 1997 in Nederland wonen. De ongewenstverklaring van eiser heeft tot gevolg dat hem ook kort verblijf hier te lande niet is toegestaan en overtreding van dat verbod strafrechtelijk is gesanctioneerd. Dit betekent dat hij zijn echtgenote en kinderen ook niet kan bezoeken in Nederland. Na afweging van alle belangen is de rechtbank echter van oordeel dat verweerder meer gewicht mocht toekennen aan het algemeen belang dan aan het individuele belang van eiser. ?
Doorslaggevend is daarbij de aard en ernst van de misdrijven waarmee eiser gedurende zijn werkzaamheden in zijn functie voor het repressieve bewind van de DVPA in Afghanistan in verband wordt gebracht. Het gaat om ernstige schendingen van de mensenrechten, gepleegd over een periode van enige jaren. Hierdoor zijn de openbare orde en nationale veiligheid in het geding. Dit zo zijnde kan hetgeen eiser heeft gesteld over zijn gedrag in Nederland niet tot een ander oordeel leiden. ?
1

Het beroep van eiser op artikel 8 van het EVRM faalt dus.

Ten slotte zal de rechtbank de beroepsgrond behandelen dat verweerder met toepassing van artikel 4:84 van de Awb van het vaststaande beleid had dienen af te wijken. Nu de reeds besproken beroepsgronden falen, en eiser overigens geen bijzondere omstandigheden heeft aangevoerd die verweerder nopen af te wijken van zijn beleid, faalt ook deze beroepsgrond.

De slotsom is dat het beroep ongegrond is.

Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

III. BESLISSING

De rechtbank:

verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gedaan door mr. J.P. de Haan als voorzitter en mrs. R.M.M. Kleijkers en R.J.G.H. Seerden als leden van de meervoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. T.M. Horsten-Kuijpers als griffier en in het openbaar uitgesproken op

06 OKT 2008

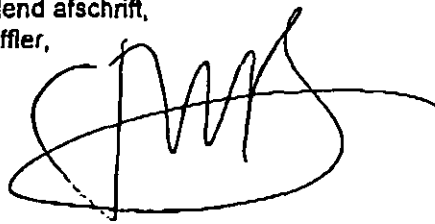
w.g. T. Horsten-Kuijpers

w.g. J. de Haan

Voor eensluidend afschrift,
de griffier,

Verzonden:

06 OKT 2008

Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, Hoger beroep vreemdelingenzaken, Postbus 16113, 2500 BC 's-Gravenhage. De termijn voor het instellen van het hoger beroep bedraagt vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak. Ingevolge artikel 85 van de Vw 2000 dient het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. In artikel 6:5 van de Awb is onder meer bepaald dat bij het beroepschrift een afschrift van de uitspraak moet worden overgelegd. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.

Indien hoger beroep is ingesteld, kan ingevolge het bepaalde in artikel 88 van de Vw 2000 juncto artikel 8:81 van de Awb de Voorzitter van de Afdeling bestuursrechtspraak op verzoek een voorlopige voorziening treffen indien onverwijlde spoed, gelet op de betrokken belangen, dat vereist.

**HOGERVORST
WUDKA****Hoger BEROEPSCHRIFT**

advocaten & procureurs

mr. M.E.Th. Hogervorst
mr. Izi Wudka
mr. P.J.M. Bongaarts
mr. M.M.G. Helgers-Crompvoets

• Beëindelaar lid Ned. Mediation Instituut
▲ Misrecht

Harlogsingel 20
6214 AD Maastricht

Tel.:
043 - 325 78 00

Fax:
043 - 325 78 58

E-mail:
info@hogervorstwudka.nl

Raad van State
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 's-GRAVENHAGE

tevens per fax: 070 - 365 13 80

RAAD VAN STATE	
INGEC.	
03 NOV 2008 ✓	
ZAACNR.	200808018
AAN:	VZ
BEHANDELD: DD:	549:

Inzake:

momenteel wonende te
appellant,

Gemachtigde: mr. I. Wudka

Verweerder:
Ministerie van Justitie,
de Staatssecretaris van Justitie

Hoger beroep tegen:

De uitspraak van de Rechtbank 's-Gravenhage,
zittinghoudende te Maastricht d.d. 6 oktober 2008

i.s.m.
Vanderputte Advocaten
3630 Maasmechelen België
Tel.: 0032-89-766256

Gelieve bij iedere correspondentie ons referentienummer te vermelden

1. Inleiding:

Appellant komt in hoger beroep van de uitspraak van de Voorzieningenrechter van de Rechtbank 's-Gravenhage, zittinghoudende te Maastricht, d.d. 6 oktober 2008 met kenmerk AWB 08/16615 ONGEWN, waarvan u bijgaand afschrift aantreft als *productie 1*.

Appellant heeft ondergetekende bepaaldelijk gevolmachtigd tot het indienen van het onderhavige beroepschrift.

2. Grieven:

De Rechtbank komt onterecht tot haar standpunt dat eiser onterecht een beroep doet op art 3 EVRM.

Door terugkeer van appellant naar zijn land van herkomst loopt hij immers zeer veel risico te worden behandeld in strijd met dat artikel.

Bovendien houdt de Rechtbank er geen rekening mee dat sinds de vorige toetsing aan art 3 EVRM inmiddels weer vier jaren voorbij zijn en appellant er inmiddels weer recht op had opnieuw getoetst te worden.

Daarnaast houdt de Rechtbank er geen rekening mee dat appellant in Nederland in een toestand leeft die al in lengte van jaren in strijd is met art 3 EVRM.

Appellant kent immers al in lengte van jaren in Nederland geen bescherming meer en wordt geheel aan zijn eigen lot overgelaten.

Appellant wordt immers al die tijd geacht voor zichzelf op te komen, hij heeft geen enkel recht op enige voorziening in feite wordt hij uitgerookt.

De Rechtbank gaat er daarnaast aan voorbij dat verweerder geenszins de zaak van appellant gemotiveerd getoetst heeft aan de criteria zoals deze zijn neergelegd in Boultif-arrest (Boultif vs Zwitserland, EHRM 2 augustus 2001 JV 2001/254).

Te weten:

1) de aard en ernst van het gepleegde misdrijf.

Dit gegeven wordt geenszins gemotiveerd getoetst. Er wordt alleen verwezen naar algemene gezegdes dat appellant ernstige misdaden tegen de menselijkheid gepleegd zou hebben.

Dat gegeven is overigens alleen gebaseerd op het algemene ambtsbericht uit 2000, welk bericht overigens sindsdien nimmer meer is bijgesteld, terwijl de mogelijkheden om gedegen onderzoek te doen in Afghanistan, thans en in het korte verleden wel tot de mogelijkheden behoort. En dit terwijl die mogelijkheden er omstreeks 2000 niet waren.

Gelieve bij iedere correspondentie ons referentienummer te vermelden

Bovendien werd appellant nimmer door enige overheid ook niet de Nederlandse vervolgd of veroordeeld vanwege de pretense misdaden, welke misdaden appellante uitdrukkelijk ontkent ooit gepleegd te hebben.

2) De duur van het verblijf in het gastland:

Dienaangaande motiveert verweerder en ook de Rechtbank niets.

En dit terwijl appellant al sinds 1997 in Nederland verblijft.

Waarbij ook nog opgemerkt zij, dat appellant met zijn gezin in 1997 naar Nederland is gekomen en toentertijd zijn gezinsleden 5 kinderen en echtgenote volgens het alstoen geldende beleid wel een vergunning kregen.

Uitgaande van dat beleid was het alstoen niet anders, en waarop appellant mocht vertrouwen dat hij door de jaren heen verblijvende in Nederland steeds meer rechten opbouwde, welke er uiteindelijk in zouden moeten relateren dat hem een verblijfsvergunning wordt toegekend.

3) Het tijdsverloop sinds het misdrijf en de gedragingen van verzoeker gedurende die tijd:

Zowel verweerder als de Rechtbank motiveert dienaangaande niets.

De misdrijven die appellant, overigens bestuursrechtelijk worden tegengeworpen dateren uit de eind 80-er jaren begin 90-er jaren.

Appellant verblijft al sinds 1997 in Nederland en heeft zich in Nederland als een keurige burger gedragen.

Geen enkele vervolging of strafrechtelijke veroordeling ligt voor. Bovendien is appellant nooit strafrechtelijk vervolgd of veroordeeld voor de misdaden die verweerder hem toedicht.

4) De nationaliteit van alle betrokkenen:

Dienaangaande motiveert zowel de verweerder als de Rechtbank niets.

Terwijl alle kinderen (vijf) en de echtgenote al sinds 2003 de Nederlandse nationaliteit hebben.

Geen enkele overweging of toetsing vindt dienaangaande ook nog eens plaats aan art 8 EVRM.

Gelieve bij iedere correspondentie ons referentienummer te vermelden

5) De familieomstandigheden:

Ook hieromtrent wordt niets gemotiveerd.

Terwijl de meeste familieleden sindsdien zijn blijven behoren, en dat nog steeds doen, tot het gezin van appellant.

Van hen en van appellant kan niet gevergd worden dat zij met appellant terugkeren naar Afghanistan, hetgeen overigens ook niet van appellant gevergd kan worden.

Ook dienaangaande heeft geen serieuze toetsing aan art 8 EVRM plaatsgevonden.

6) De vraag of de echtgenote/partner van verzoeker op de hoogte was van het misdrijf toen zij een relatie met hem aanging:

Hierover ligt geen enkele motivering voor.

Het misdrijf is niet aangetoond, appellant verwijst naar hetgeen hij hiervoren hierover opgemerkt heeft.

Daarnaast dateren de bestuursrechtelijke verdenkingen uit de eind 80-er jaren, begin 90-er jaren en toen was appellant allang gehuwd met mevrouw Safi.

7) Het belang van de kinderen:

Wederom ligt hierover geen enkele motivering voor.

Het belang van de kinderen is evident. Vader heeft altijd tot het gezin behoord, heeft leiding aan zijn gezin gegeven en geborgenheid. Die zouden zij stelselmatig moeten gaan missen. Wederom vindt geen toetsing aan art 8 EVRM plaats.

8) De ernst van de moeilijkheden die de echtgenote van verzoeker bij terugkeer zou ondervinden:

Geen enkele motivering van verweerder of de Rechtbank ligt voor.

De echtgenote zal grote problemen ondervinden indien zij terug zou keren met appellant naar Afghanistan, nog afgezien van het gegeven dat van haar na al die jaren, niet gevergd kan en mag worden dat zij terugkeert naar Afghanistan.

is volledig geïntegreerd hier te lande en daarnaast is het ook nog eens zo dat al haar kinderen dat ook zijn en hier te lande verblijven.

Zij hebben bovendien allen de Nederlandse nationaliteit.

De Rechtbank overweegt in het geheel niet terwijl dat wel is gesteld, dat appellant al sinds 1997 in Nederland verblijft en dat de afwijzingen van verweerder hem een verblijfsvergunning te verstrekken allemaal steeds op

Gelieve bij iedere correspondentie ons referentienummer te vermelden

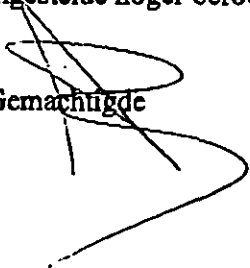
basis van steeds dezelfde gegevens geschiedde: Welke gegevens al sinds 1997 bekend zijn. Terwijl appellant voor het eerst in 2007 ongewenst werd verklaard.

De Rechtbank overweegt juist het tegendeel en werpt appellant tegen dat hij strafrechtelijk in overtreding is sinds hij ongewenst is verklaard, hetgeen eens te meer er toe zou lijden dat appellant zelfs geen kort verblijf hier te lande zou mogen hebben.

CONCLUSIE:

Al het vorenstaande geeft aan dat de rechtseenheid, rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin, welke beantwoording behoeven worden geschonden, en weshalve zeer dringend wordt verzocht het ingestelde hoger beroep gegrond te achten.

Gemachtigde

Gelieve bij iedere correspondentie ons referentienummer te vermelden